

O úsvitu věků

Dávno, předávno, na samém úsvitu věků, dorazili předkové všech národů do Parwanu, našeho světa. Nepřišli v míru a pokoji, nýbrž byli zotročeni a trýzněni strašlivými a věčně hladovými bytostmi, jež nazýváme titáni. Celé generace rodičů a dětí trpěly pod nadvládou těchto tvorů, než se objevili bohové našeho světa, titány vyhnali a celý svět ve strašlivé bouři a výhni přetavili a přetvořili.

Nedlouho poté zrodila se z popela zkázy říše, již elfové zvou Ureithal, První říše. Ureithal vzkvétal a rozvíjel se, byla budována města a cesty a celým kontinentem Valkátem šířilo se umění a vědění. Ale jak známo, vše dobré nikdy netrvá věčně a říše se kvůli zradě zlého Elúora rozdělila na dvě. Nová říše, Waeithal, byla zpočátku slabá a bezbranná, ale její moc rychle narůstala. Ureithal naopak svého odvrženého mladšího sourozence podcenil a nějakou dobu si jej vůbec nevšímal.

Semínka sváru mezi říšemi klíčila a rostla a netrvalo dlouho a přišla první válka. Vojska obou říší se střetla v kovové smršti zbraní a od té chvíle už svět nikdy nebyl jako dřív. Další desetiletí a staletí strávily obě říše v neustálém válečném objetí. Králové zbrojili a vysílali hordy bojovníků proti svým soupeřům, jen aby se armády jedna za druhou rozbily o kamenné hradby nepřátelských měst nebo naopak aby hradby překonaly a města vyplenily a vypálily. Někdy měl navrch Ureithal a hrozil, že své soky pokoří, jindy pak dominoval Waeithal a zaháněl nepřátele s křikem na útěk. Byl to věk krve a mečů a tajemných vražd, hrdinů i zbabělců, hrůzy i slávy. A za tím vším skrýval se Arcigem, mýtický artefakt titánů starší než svět sám...

Nikdo si nebyl jist tím, co Arcigem vlastně dokáže, neboť znalosti jeho účelu a významu nebyly našim předkům nikdy odhaleny. Někteří věřili, že Arcigem skrývá celičkou moc strašlivých titánů: moc přesouvat hory, stavět ostrovy a vládnout přírodě. Jiní tvrdili, že Arcigem je pouhou cetkou, snad šperkem nějaké marnivé titánské princezny. Tak jako tak obě říše toužily Arcigem vlastnit, alespoň jako symbol moci, alespoň jako symbol, že právě ta jejich říše je říší právoplatnou. Mnozí pak začali věřit, že pouze v tom spočívá celá moc Arcigemu; mnozí začali věřit, že Arcigem má jenom takovou moc, jakou mu sami přikládáme. Ach, jak jen strašlivě se mýlili...

Jednoho dne dobyla jedna z říší hlavní město říše druhé. Staříckého krále Karase pohřbily kameny a cihly bortícího se paláce a jeho nepřítel, král Warandún, vjel do města na temném oři, s hrozivou armádou a ohromnými válečnými stroji za svými zády. V ruce držel král dlouhý stříbrný meč, a přestože slunce bylo toho dne skryto za hustou clonou mraků, čepel vrhala do všech směrů jasné odlesky duhových barev. A říká se, že když se člověk přiblížil k meči blízko, slyšel zbraň zpívat tiché, smutné písně, jako by v oceli bylo uvězněno na tisíce hlasů. Za studených nocí se pak z meče kouřilo, zářivý bílý dým stoupal z čepele a kroutil se jako had kolem chladného ostří.

Warandún toužil pokořit staříckého krále Karase, přál si vyvrátit nepřátelskou říši, srovnat se zemí její města, vsíky a osady, vymazat její tradice a víru. Chtěl, aby si na nepřátelskou říši již nikdy nikdo nevzpomněl. A ze všeho nejdříve rozhodl se zničit Arcigem, který starý král Karas úzkostlivě ochraňoval.

„Naši nepřátelé již brzy přestanou existovat,“ nechal se slyšet Warandún. „Budou vyhubeni jako havěť, kterou jsou. Naše říše si nepotřebuje vlastnictvím Arcigemu dokazovat, že je právoplatnou říší, neboť naše říše bude říší *jedinou*. Jaký má tedy smysl Arcigem zachovávat?“

S těmito slovy pozvedl král svůj kouzelný meč a prudce jím sekl do tajemného artefaktu. Ticho prořal vysoký tenký tón, tak hlasitý, že byl slyšet napříč Valkátem, a celé město pohltila studená záře, tak jasná, že oslepovala vše živé.

A v ten okamžik svět skončil a znovu začal. Protože Arcigem vskutku nebyl bezcennou cetkou.

Tajemná moc v Arcigemu ukrytá uvolnila se jeho rozbitím do celého kontinentu a smetla vše, co jí stálo v cestě. Stromy hořely, skály pukaly a řeky vařily a bublaly, však s obyvateli kontinentu stala se podivnější proměna. Někteří narostli do obludných velikostí, jiní se zmenšili, těla dalších se zkroutila nebo naopak zkrásněla. Dokonce i mysl byla zasažena a mnozí zapomněli kým jsou oni sami či kdo jsou jejich rodiny.

Rozbití Arcigemu vedlo ke zničení starého světa a ke vzniku světa nového. Světa, v němž žije mnoho ras a národů: elfové, lidé, trpaslíci a skřeti, hejkalové, víly i harpyje a všemožní další roztodivní tvorové. Všichni příbuzní, všichni vzešli z divoké a nespoutané moci Arcigemu... Trvalo tři tisíce let, než se Valkát z apokalypsy vzpamatoval a než národy našly ve světě své místo. Trvalo tři tisíce let než vznikla první říše elfů a ještě déle než vytvořili svá první království lidé.

A tak díky pošetilosti dávno zemřelého krále žijeme dnes ve Valkátu my a je naším úkolem svět společně zachovávat. A co se stalo s rozbitým Arcigemem? To už dávno nikdo neví, avšak moc, jež byla v Arcigemu ukrytá, dnes nazýváme manou. A umění, kterým lze manu ovládat, se označuje jako magie. Ale to je už zase jiný příběh...

O velmistrovi magie

Před dávnými časy, dlouho předtím než usedl na trůn otec otce našeho krále Janose, dlouho před strašlivými bitvami Velké války, dlouho před počátkem rozkolu mezi trpasličími a elfskými národy; v době, kdy Erebské ostrovy byly neobydlenými skalisky v moři, zatímco říše vysokých elfů na východě vzkvétala, žil jeden podivuhodný muž. Nikdo neví s jistotou kým vlastně byl, však mnozí znají jeho jméno. Jméno, které je ozvěnou vědění i záhad oné dávné doby... Jméno, které bylo zahaleno mýty a legendami již v časech, kdy národy Valkátu teprve ochutnávaly a ohmatávaly mocná magická umění... Jméno, které navždy a nenávratně změnilo svět... Savael Farelis. Velmistr magie.

Savael Farelis zasvětil celý svůj život studiu kouzel a čar a zaklínadel, procházel Valkátem křížem krážem, sbíral historické zápisky i střípky vědění obyčejného lidu, načez vytvářel magické amulety a čarodějné svitky a sestavoval zaklínadla pro ochranu, k výpomoci i pro válku. Odhalil, odkud magie vzešla, jak ji ovládnout a jak ji spoutat. Popsal, jak pracovat s magickými silami, jak je uchovat a jak je přetvořit do různých forem. Zjistil, jak očarovat předmět, jak kouzlem uzdravit ránu či jak donutit člověka mluvit pravdu. A dokonce, traduje se, pronikl tajemstvím samotného času.

Žádný jiný elf, člověk ani trpaslík, natož někdo z nižších národů nikdy předtím ani poté nevládl tak rozsáhlými a hlubokými znalostmi jako velmistr Savael. Zůstala snad jen jediná přírodní síla, kterou velmistr nezkrotil a před kterou se nakonec musel sklonit. Smrt. Stopadesát let strávil Savael hledáním způsobu jak se smrti vyhnout, jak nikdy nezestárnout a jak zůstat stále mlád. Pátral dlouho a dlouho... až nakonec si jednoho dne uvědomil, že už stár je, že jeho vlasy již dávno zbělely a jeho tvář brázdí hluboké vrásky a že se nikoli blíží ke hraně skály života, ale že se již přímo kymácí nad bezednou propastí smrti. I rozhodl se tedy, že pokud nedokáže zachránit sebe, zachrání alespoň to, co nashromáždil: své dovednosti a znalosti, aby neupadly v zapomenutí.

Velmistr Savael tak nechal rozhlásit, že hledá učedníka magického umění, který se cítí dostatečně schopným, aby byl s to zvládnout jeho náročnou výuku. Shromáždilo se pět uchazečů. Prvním z nich byl člověk z Ekarského království, Aramos, vynalézavý a výřečný. Učedníkem se chtěla stát také Adriel, lesní elfka z Šandalaru, toužící pomáhat přírodě a všem živým tvorům. Třetím uchazečem byl trpaslík Thergan, syn Therlinův, kterého zajímaly jen drahokamy a způsoby, jak je dobýt z útrob země. Čtvrtý dorazil přemýšlivý Darzyus, z národa temných elfů. A poslední uchazeč, Galanduil, přišel z Verenoru, byl starší, než vypadal, a jeho bloudivé myšlenky byly ostatním často nesrozumitelné. Každý z uchazečů byl jiný a pohlížel na svět jinýma očima. Jen jedno je pojilo: každý z nich toužil naučit se alespoň zlomek znalostí, kterými disponoval velmistr Savael.

Když se uchazeči shromáždili, velmistr Savael je přivítal a pak k nim promluvil: „Každý z vás dorazil z jiné části světa, z jiné země, z jiného národa. Přišli jste z říší elfů i lidí i trpaslíků. A ač se naše národy v mnohém liší, všechny mají něco společného. Všechny naše národy tvoří společenství, v nichž obyvatelé žijí a pracují. Všechny naše národy tvoří

civilizaci. Civilizaci vděčíme za všechny naše výdobytky a vynálezy. Civilizaci vděčíme za to, že zde nyní můžeme hovořit.“

Savael se postupně podíval na každého z uchazečů: „Abych se rozhodl, koho z vás přijmu do svého učení, kdo z vás je hoden toho, abych mu předal své znalosti, mám pro vás jeden úkol. Chci, abyste mi odpověděli na tuto otázku: Co je nejdůležitější pro to, aby se mohla civilizace rozvíjet? Co je nejdůležitější pro to, aby říše rozkvétaly, budovaly a lidem i elfům a trpaslíkům se v nich žilo stále lépe a lépe? Je to snad vládce či jeho rádci nebo snad různí učenci či lidé sami, kdo jsou hlavními hybateli pokroku? Co je pro civilizaci nejdůležitější?“

Uchazeči chvíli přemýšleli a pak promluvil člověk Aramos: „Ptal ses, velmistře, co je nejnnutnější k tomu, aby mohla civilizace rozkvétat? Inu, nejdůležitější není vládce ani jeho poddaní. Člověk ani elf ani trpaslík sám ničeho nedocílí a když zemře, všechny jeho znalosti a dovednosti zemřou spolu s ním. Aby mohla civilizace vzkvétat, je třeba spolupráce a ke spolupráci je nutný jazyk, řeč. Jak by mohla vzniknout jakákoli říše, kdyby spolu lidé nemohli mluvit? Jak by se mohlo předávat jakékoli vědění z generace na generaci? Bez řeči bychom nebyli nic jiného než zvířata. Bez jazyka by nebyla civilizace.“

Velmistr Savael se pousmál a nechal pokračovat elfku Adriel. „Řeč je určitě důležitá,“ začala elfka. „K čemu však řeč, když národ strádá a umírá? Jak může své hladovějící a mrznoucí děti učit a vychovávat hladovějící a mrznoucí rodič? Proto nejdůležitější věcí není řeč, nýbrž rostliny: obilí, zelenina a stromy. Elfa, trpaslíka i člověka nasytí nebo mu poskytnou materiál pro stavbu či topivo pro oheň. A zvířata, která chováme, se bez rostlin také neobejdou. Bez rostlin by civilizace existovat nemohla.“

Velmistr Savael pokýval hlavou a pobídl trpaslíka Thergana. „Rostliny jsou určitě důležité, a to platí i pro nás, trpaslíky,“ řekl Thergan. „K čemu však rostlina, když ji není kam zasadit? Rostou snad rostliny ze vzduchu? Ne. Rostliny potřebují půdu a půda potřebuje zemi. Bez země by nemohly rostliny růst, zvířata jíst a trpaslíci i lidé a elfové by nemohli budovat a rozvíjet se. Bez země nemůže být civilizace.“

Velmistr Savael zadumaně kývl na temného elfa Darzyuse. „Země je určitě důležitá,“ pravil Darzyus. „Myslím však, že se všichni držíte u země až příliš. Kdo tvrdí, že v budoucnu nenajdeme způsob, jak pěstovat rostliny a budovat stavby bez půdy a země? Kdo tvrdí, že nenajdeme způsob, jak se bez rostlin žít? Kdo tvrdí, že nenajdeme způsob, jak si předávat znalosti bez řeči či písma? Bez čeho se však nikdy neobejdeme, je mysl. Bez myslí elf ani člověk či trpaslík ničeho nevymyslí a ničeho nedosáhne a bez myslí tak není civilizace.“

Nakonec dal velmistr Savael možnost vysokému elfovi Galanduilovi, aby představil svou odpověď. „Mysl je určitě důležitá,“ pravil Galanduil. „Dokázal bys však svou mysl použít, Darzyusi, kdybys neměl čas? Dokázal bys nám sdělit svou myšlenku v jediném okamžiku? Dokázal by ses v mžiku dopravit z tvého domova sem? Dokázal by ses v mžiku naučit svoji mysl používat? I kdyby byla civilizace tvořena samými nepřekonatelnými mysliteli, dokázali by ihned vyřešit všechny problémy světa? Ne. Rozvoj potřebuje čas a bez času civilizace nevznikne.“

Když Galanduil domluvil, rozhostilo se ticho, které trvalo dlouhý a dlouhý čas, než konečně, z hloubi noci, zazněl hlas velmistra Savaela: „Děkuji vám za vaše myšlenky, přátelé. Nedokáží rozhodnout, která odpověď je správná a které odpovědi nikoli, a domnívám se, že to nedokáže rozhodnout nikdo na celičkém světě. Každá z vašich odpovědí mi však přinesla cenný vhled do toho, jak vidíte svět, a rozhodl jsem se, že přijmu do učení všechny z vás. Každému předám část svých znalostí: tu část, ve které nejvíce vynikne.”

A tak velmistr Savael strávil poslední roky svého života výukou svých pěti následovníků.

Člověka Aramose, který považuje za nejdůležitější řeč, naučil velmistr všemožná zaklínadla a rovněž kouzelné runy, aby zaklínadla mohl zapisovat.

Lesní elfku Adriel, která si nejvíce váží rostlin, naučil Savael přírodní kouzla k ovládnání růstu květů a toku řek a též jí předal tajemství léčivé magie.

Trpaslíkovi Therganovi, který si cení země, předal Savael znalosti magie kamene, naučil ho ovládat magické drahokamy zvané gemy a očarovávat předměty a nástroje.

Temného elfa Darzyuse, který pokládá za nejdůležitější mysl, rozvíjel Savael právě v této oblasti a také ho poučil ohledně nebezpečné magie duše.

A vysokého elfa Galanduila učil Savael magickému umění času a vzpomínek: tajemné oblasti vědění, které rozumí málokdo.

Když pak velmistr Savael spočinul na svém smrtelném loži a jeho učedníci ho společně uložili do chladného hrobu, vydal se každý z nich do jiné části Valkátu sprádat svůj vlastní osud. Každý z nich pak předával své znalosti dalším učedníkům a následovníkům a v průběhu času se tak rozvinuly různé školy zkoumající různé obory magie. Nejvýznamnější školou magie se nakonec stala Akademie na Erebských ostrovech, kde zdejší mágové rozvíjejí zejména ta magická odvětví, která velmistr Savael předal svému prvnímu učedníkovi, člověku Aramosovi.

A tak, zásluhou jednoho moudrého muže a desítek a stovek a tisíců jeho odhodlaných následovníků a následovnic, stala se magie hybatelem dějin Valkátu.

Vládci klanů

Kdysi dávno, ještě než vznikla Beolská říše, dokonce ještě dřív než vznikly říše elfů, se ve vesničce jednoho trpasličího kmene na úplném východě Elderasu objevil novorozenec. Nikdo nevěděl, kdo jsou jeho rodiče. Nebyl to velký kmen a všichni se v něm znali, utajit narození dítěte by bylo tudíž nemožné. Malého chlapce se však ujal sám náčelník Durlin a dal mu jméno Thur. Vychovával ho spolu se svým pravým synem Dungarem.

Thur to však neměl jednoduché, musel žít ve stínu svého nevlastního sourozence. Ostatní děti v kmenu se mu posmívali a zatímco Dungar mohl hrdě nosit přízvisko *syn Durlinův* podle trpasličí tradice, Thurovi se poníženež říkalo *syn nikoho*.

Jak oba chlapci rostli, přibývalo jim svalů a chytrosti. Členům kmene však začínalo být jasné, že Thur je oproti Dungarovi silnější a bystřejší a že se na roli náčelníka hodí mnohem víc. To se však nelíbilo Dungarovi, neboť ten se viděl v roli náčelníka už od narození.

Jednoho temného večera během obzvlášť mrazivé zimy se starý Durlin třásl v horečkách obalen kožešinami. Dungarovi bylo jasné, že jeho otec už moc dlouho žít nebude a brzy se bude v kmenu řešit, kdo se stane dalším náčelníkem. A tak se pokusil vplížit se v noci do Thurova stanu a provést něco nekalého. Thur se však probudil a stihl ho včas zastavit.

„Proč to děláš?“ zeptal se Thur Dungara.

„Protože chci být příštím náčelníkem,“ odvětil Dungar.

„Ale já o roli náčelníka nikdy přece nestál,“ řekl Thur. Tento incident ho natolik zklamal, že se rozhodl kmen opustit. Brzy ráno ještě před východem slunce utekl z vesnice kamsi do divočiny. Dlouhá léta žil sám až narazil na podivného lidského poutníka.

„Zimy budou krutější a pole méně a méně úrodná. Měl bys svůj lid vést na západ, mladý Thure. Pozoruj mě už několik let a vím, že ty jsi ten, kdo tento úkol zvládne,“ řekl poutník a než stihl Thur reagovat, byl poutník najednou pryč.

A tak se vrátil Thur do své vesničky a navštívil i současného náčelníka, kterým se stal Dungar.

„Promiň mi Thure, co jsem tehdy chtěl udělat. Dokonce už o roli náčelníka ani nestojím, je to náročné, jídla je málo a zimy jsou kruté.“

„Měli bychom s kmenem táhnout na západ. Pole jsou tam úrodnější a zimy mírnější,“ poradil Thur Dungarovi.

Dungar věděl, že Thur byl vždycky ten bystřejší a tak se kmen o tři dny později vypravil na putování napříč Elderasem. Po cestě potkávali další a další kmény, které se k jejich pouti připojily. Poutí trvala mnoho dní, týdnů a let až nakonec dorazili na ono vysněné místo. Mezi

vysokými horami a kopci se nacházelo údolí, jímž protékala křišťálově čistá řeka lemovaná zelenou trávou. V dálce ve svahu se prohánělo stádo kamzíků.

„Naše pout' je u konce,“ oznámil Thur a obrátil se na náčelníky kmenů. „Každý kmen se k nám přidal v blízkosti jednoho z pěti Elderaských jezer. Nyní se rozdělte podle těchto jezer a vydejte se každý na jinou stranu a najděte si místo pro živobytí. Až uplyne jeden celý rok, vyšlete jednoho náčelníka zvoleného ostatními jako svého vládce, aby došel sem na toto místo, kde budu čekat. A nyní běžte a neotáčejte se zpět.“

Jak Thur řekl, tak se stalo. Celý rok žil uprostřed údolí Thur sám. Pilně však pracoval a když se po roce objevilo pět trpaslíků, každý z jiného směru, měl pro každého z nich dar.

„Síla spočívá v jednotě a tak je důležité, abyste při vedení svých klanů vzájemně spolupracovali. Jako symbol jsem každému z vás vyrobil něco, co každý trpaslík zná. Jsou to bojová kladiva, do jejichž výroby jsem vložil spoustu své energie, ale i energie tohoto místa. Aby toto spojení vydrželo, je důležité, abyste se každý rok v tento den scházeli. Jedině tak budete silní.“

A tak se zrodila Rada pěti kladiv. Když se další rok vládci klanů opět setkali, našli Thura bez známek života. Na jeho počest si začali jako národ říkat *Thurdoras*, neboli Thurovi syni.

Rada pěti kladiv existovala dalších několik stovek let, avšak během Velké války se trpaslíci nemohli dohodnout, zda se přidat na stranu Tandorského království nebo elfské říše, a tak se Rada rozpadla. Z pěti velkých klanů navíc zbyly pouze tři. Rozhádání, nejednotní, slabí. Snad se jednoho dne opět usmíří.

O Yrvi

Daleko na jihu, až za Rudými horami, jejichž vrcholky protínají mraky jako krvavé oštěpy, leží země zvaná Durnalar. A v tom kraji žije národ elfů, kteří si říkají *temní elfové*. Tito elfové byli vždy docela jiní než jejich bratraci a sestřenice na severu: tvrdší a drsnější, neboť v jejich sousedství odjakživa žili ohavní skřeti a strašliví draci unášející děti a spalující lesy.

Náš příběh začíná před dávnými časy, kdy po smrti starého krále temných elfů, sváрили se mezi sebou jeho dva potomci: dvojčata Zurak a Yrvi. Otec pro ně mnoho neznamenal, daleko více si vážili jeho koruny a oba ji chtěli získat pro sebe. Zurak byl úspěšnější a byl to on, kdo nakonec vládu nad říší temných elfů převzal, zatímco Zurakova sestra Yrvi s kletbou na rtech a s přísahou pomsty říši opustila. „Uvidíme, kdo se bude usmívat, bratříčku,“ procedila Yrvi skrze zaťaté zuby. „Až se naučím ovládat magii a donutím tě skočit z nejvyšší rudohorské skály.“

Yrvi ve své nesmiřitelné nenávisti vůči bratrovi vyhledala magickou školu Ylgernských čarodějů, vládců mysli a duše, kterou vedl stařícký mistr Darzyus, a požádala, aby ji přijali do učení. Darzyus odmítl. „Ač mysl tvá je bystrá, duši chtičem a pomstou máš zkaženou,“ pravil Darzyus. „Nemohu tě do učení přijmout, neboť bys naše umění nevyužila ke konání dobra, nýbrž k páchání zla. Nevím, co tě čeká, Yrvi, ale dám ti jednu radu. Nezvítězíš nad svým bratrem, dokud nezvítězíš sama nad sebou.“

Pak mistr čaroděj Yrvi pohostil a útočiště jí nabídl, aby po dlouhé cestě znovu nabrala sílu. Yrvi se mu však za jeho laskavost odvděčila dýkou a zradou a v temnu noci pokusila se Darzyuse zavraždit. Brzy však poznala, že s pánem mysli není radno si zahrávat a když pozvedla šedou čepel, aby ji do starcova těla zabodla, svět se pod ní zatočil a ona upadla do bezesného spánku.

Probudila se s východem slunce v suchém houští vedle nepovědomé prašné cesty a nevzpomínala si, jak se na místo dostala. Vyřvala svoji zlost do nebe a slíbila u všeho živého i neživého, u všech stromů, zvířat, potoků i kamenů, že se pomstí všem, kteří jí kdy ukřivdili. „Darzyus i Zurak budou škemrat o smrt, než s nimi skončím,“ řekla si Yrvi a cítila se lépe.

Toho dne projížděl krajem jistý Ludvir, postarší obchodník z předaleké Jelenice. Nebyl to bohatý kupec, v přepychovém hedvábném odění a s karavanou naloženou vzácným zbožím, nýbrž byl oblečen ve lnu a hovězí kůži a vlastnil jediný povoz tažený párem mohutných beranů. O co chudší však byl v majetku, o to bohatší byl v duši. Nebylo tvora, který by mohl o Ludvirovi říci špatného slova. A tak jezdil Ludvir krajinou a vyprávěl tažným beranům o svých zážitcích, jako by snad zvířata mohla jeho slovům rozumět, sem tam se zastavil u vísky nebo městečka a nabídl něco ze svého zboží na prodej a když se někdo na cestě ocitl v nesnázích, Ludvir mu ochotně pomohl, nehledě na vlastní nepohodlí.

Když Ludvir spatřil u cesty Yrvi, bezcílně bloumající krajem, zastavil svůj povoz vedle ní. „Nepotřebuješ svézt?“ zeptal se Ludvir a Yrvi jeho nabídku využila. „Mám namířeno na sever,“ pokračoval člověk. „Do Šandalaru, nebo snad až za Zlatavu, do lidských říší. Možná

se pak stavím i u trpaslíků, tam bych mohl nakoupit alkarské safíry. Víš, že sargoští trpaslíci jich mají tolik, že je ani nemají kde skladovat? Ale u vás, v Durnalaru, mi za ně nabízejí takové poklady, že by se z toho jeden zbláznil. A ani mi nemluv o rudé šalvěji. Tady roste jako plevel, ale v Jelenici se po ní můžou utlouct. Suší ji a dělají z ní všemožné léčivé čaje. Já bych potřeboval spíš nějakou mast. Na klouby, víš? To bude asi počasím, vypadá to, že se na východě stahují mračna. Asi se v tom Krumálsku stavím, když už jsme u toho... No a kam bys chtěla jet ty?“

Yrvi, stále šířaná zlostí, utrousila, že je jí to jedno, a snažila se starce ignorovat. Ludvirovi nevadilo, že je Yrvi potichu, však na to byl u svého publika zvyklý, a tak povídal a vyprávěl a vyprávěl a povídal: veselé zkazky o tom, jak tančil na hostině s dcerou tandorského šlechtice; strašidelné historky o tom, jak jej jednou v noci přepadli loupežníci; i srdceryvné příběhy o tom, jak mu ve sněhové vánici zemřel beránek, kterého vychovával od jehňátka. A s každou další milí a s každým dalším příběhem Yrvino zamrzlé srdce pozvolna tálo a brzy již Yrvi pomáhala Ludvirovi se zbožím, starala se o berany, opravovala povoz a stále častěji ptala se svého nitra, proč vlastně kdy toužila po koruně svého otce. Na cestě Valkátem jakoby našla samu sebe, své skutečné já, nikoli to *já*, které jí bylo vtisknuto výchovou na dvoře jejího královského otce.

Yrvi cestovala s Ludvirem mnoho měsíců a strávila by s ním ještě déle, nebýt nešťastné události v jednom kamenném trpasličím městě. Stačila jediná chybějící cihla na dlážděném nádvoří a na Ludvira se překotil kolemjedoucí povoz naplněný drahokamy a zlatem. Se slzami v očích sledovala Yrvi, jak z Ludvira vyprchává život; necítila však hněv a zlost vůči nedbalým trpasličím stavitelům, nýbrž jen žal a zármutek nad umírajícím lidským kupcem. *Ach, kdybych tak jen ovládala magii*, pomyslela si Yrvi. *To bych jistě dokázala Ludvira zachránit*. I usmyslela si, že se kouzlit naučí, a litovala, že nerozuměla světu a sama sobě lépe, když požadovala učení u starého mistra Darzyuse.

Yrvi začali učit trpasličí mágové, kteří se zabývají magií země a jsou dokonce schopni očarovávat předměty a nástroje. Dnes by se mohlo zdát, že temná elfka mezi vousatými trpaslíky a trpaslicemi budila pozdvižení, v dávných dobách to však nebyl neobvyklý jev. Přesto Yrvi nebyla v trpasličích horách šťastná a po třech letech odešla k lesním elfům, do Šandalaru, studovat magii léčení a přírody, neboť právě v uzdravování a pomoci živým tvorům viděla hlavní význam magických umění.

V Šandalaru strávila sedm let, získala mistrovský titul a pronikla do oblastí magie, které byly ostatním zahaleny tajemstvím. A jednoho dne rozhodla se, že využije svých znalostí k vytvoření talismanu, který bude moci i zcela obyčejný elf, člověk či trpaslík použít ke své ochraně. Vykovala náhrdelník ozdobený velkým broušeným smaragdem a očarovala jej magií jak trpaslíků, tak elfů, aby svému nositeli ihned všechny rány na těle vyléčil. *Kéž by takový náhrdelník měl Ludvir nasazen toho osudného dne*, pomyslela si Yrvi smutně, když svůj výtvar dokončila.

Ostatní mistři však nebyli z náhrdelníku nadšeni. „Očarovávat kovy a kameny se elfům nesluší,“ říkali a vrtěli hlavami. „Naše magie je magií lesů a živých tvorů a neměli bychom ji

uchovávat uvnitř neživých věcí.“ A tak byla Yrvi nucena Šandalar opustit. Dlouho váhala, kam se vydat a nakonec si nasadila svůj kouzelný náhrdelník a vyrazila přes Rudé hory na jih, do Durnalaru, aby se znovu shledala se svým bratrem a omluvila se mu za své neuvážené jednání a chování.

Když Yrvi dorazila do hlavního města temných elfů, spatřila, že vláda jejího bratra nenechala říši beze změn. Hradby, jež bývaly zdobené praporce a vlajkami, nyní hyzdily na kůly nabodané hlavy zločinců. Ulice, kdysi plné kupeckého dohadování a dětského smíchu, byly teď temné, prázdné a děsivě tiché. A královský palác, za jejího otce otevřený pro každého elfa ve městě, byl zabarikádovaný a hlídán stovkami stráží v ocelových přilbicích.

Když Yrvi uvnitř paláce přijal král Zurak, elfka se neubráníla slzám a snad stokrát omlouvala se svému bratrovi, že jej proklínala a chtěla se mu mstít jenom proto, že právě jemu připadla koruna jejich otce.

Zurak vypadal přítomností své sestry velice potěšen. „Ach, Yrvi, jak rád tě opět vidím,“ řekl. „Moje říše je v troskách, na západě se objevují obludní krakeni a divocí mořští tritoni, z východu hrozí hordy skřetů a bouře ohnivých draků, a někteří elfští šlechtici mi otevřeně vyhrožují vzpourou. Nedokáží to všechno vyřešit. Vůbec nevím, co mám dělat.“

A Yrvi slíbila svému bratrovi, že dohromady všechno napraví. *Společně*, tak, jak to mělo být od samého začátku. „Pomůžu ti,“ uklidňovala bratra Yrvi. „Udělám cokoli, cokoli si budeš přát.“

„Cokoli?“ zeptal se Zurak, najednou změněným hlasem. „Byla bys ochotná mi darovat i ten smaragdový náhrdelník, jenž nosíš kolem krku?“ Yrvi zaváhala. Náhrdelník byl její ochranou. Pak si ale uvědomila, že mluví se svým bratrem, se svým dvojčetem, se svou krví. Komu jinému by měla důvěřovat? A už vkládala náhrdelník do Zurakovy natažené ruky...

Když se chladný kov šperku dotkl teplé dlaně, Zurak se vítězoslavně ušklíbl a zvolal: „Strážte! Svažte ji a zavřete ji do žaláře. Hoďte ji do naší nejhlubší cely!“ V očích se mu zlostně zablýsklo. „Mě, sestřičko, o vládu nepřipravíš. Mě ne!“

To bylo naposledy, co Yrvi svého bratra viděla. Nebo vlastně jakéhokoli živého tvora. Ve strašlivých celách hluboko pod královským palácem strávila zbytek svých dní: o hladu, o žízni, v temnotě a v chladu. Přesto vůči svému bratrovi necítila zášť, pouze lítost. Věděla, že dříve nebo později Zuraka jeho vlastní zlo zahubí, a tak pro svého bratra v temnotě tiše truchlila. A tehdy si vzpomněla na slova mistra Darzyuse. Tehdy nad sebou zvítězila.

Zatímco zapomenutá Yrvi umírala v okovech, trpasličí Rada pěti kladiv se dozvěděla o kouzelném smaragdovém náhrdelníku, který Zurak ve svých válkách hojně využíval. Trpasličí požadovali, aby jim byl náhrdelník vydán, neboť byl vytvořen pomocí znalostí trpasličí magie. „Všechny očarované předměty právoplatně náleží trpasličím klanům,“ znělo v prohlášení trpasličích mistrů magie.

Vysocí elfové Elmeru i šandalárští lesní elfové snad chtěli se Zurakem o vydání artefaktu vyjednávat, ale temní elfové se zatvrdili a náhrdelníku se vzdát odmítli. Trpaslíci pak plni zlosti natrvalo ukončili veškeré styky a svazky se všemi elfskými národy a do dnešních dnů tvrdí, že elfové jim artefakt ukradli. A něco pravdy na tom možná bude, neboť onen broušený smaragd v náhrdelníku zasazený nebyl obyčejným drahokamem, nýbrž nesmírně vzácným kouzelným *gemem*, který si Yrvi vypůjčila od jednoho z trpasličích mistrů a nikdy nevrátila... Nebo tak si to alespoň trpaslíci vyprávějí.

Stín Světa mrtvých

Tento příběh začal v té vůbec nejspínavější, nejzapadlejší a nejnebezpečnější krčmě jakou si vůbec dokážete představit. V přízemí dvoupatrového hostince se dohadovala tlupa hrdlořezů, jak si rozdělit uloupenou kořist. Trblek, zkušený hostinský, čepoval pivo pro členy tlupy zabijáků a nenápadně si připravoval malou kuši pod stolem, aby byl připraven na případnou bitku. Hostinec stál na pěticestí a na kopci nad hostincem se tyčil osamocený strom. Velikán s mohutnou korunou se jmenoval Oběšencův strom. Aby strom dostal svému jménu, tak se v jeho koruně houपालo hned několik nebožtíků. Pohupovali se ve větru. Schylovalo se k bouři. Hostinec zahalila tma a začalo pršet. Rozsvícená lucerna před hostincem se ve větru rozkymácela a s třísknutím se rozbila o zed'.

V prvním patře hostince se také svítilo. Nikdo se tu ale nehádal. Atmosféra byla přesto v místnosti ještě hutnější. Schylovalo se tu k porodu. Dlouhé rudé vlasy budoucí matky byly smáčené potem. Úzká linka jejích úst byla zkřivená v bolestivém úšklebku. I přes její tvrdě řezané rysy bylo znát, že má strach. Ženou nebyl nikdo jiný než Urithat Bhane, elfská velitelka nejobávanější skupiny hrdlořezů Valkátu.

Urithat ten večer porodila syna. Protože původ dítěte nebyl přirozený, ale k jeho stvoření byla použita ta nejzakázanější magie, matka zaplatila krutou daň. Po porodu v bolestech zemřela. Stačila však syna ještě pojmenovat. Dala mu jméno Drathaar Ezor (*stín* v elfštině) Bhane.

Hrdlořezové nemají mnoho bytostí, ke kterým chovají úctu. Urithat byla výjimkou. Vysoká mladá elfka měla všechny své loupeživé rytíře omotané okolo prstu. Proto se také loupežníci Drathaara po její smrti ujali. Museli si z něj vychovat nového krále zabijáků. Loupeživá banda starající se o Drathaara se jmenovala Svět mrtvých, v elfštině *Tal ku ded*. A Ezor byl v této době znám jako Stín Světa mrtvých, tedy Ezor u Tal ku ded.

Loupežníci Ezora vychovávali dlouhých spokojených 15 let. Ezor byl zvláštní dítě. Od narození měl jednu ruku zohyžděnou. Obličej mu pokrývaly černé runy v kruzích, jakoby vypálené do kůže. Měl také zřejmě nadání k magii kvůli svému původu. Ale nikdo z loupežníků jej v tom nedokázal vychovávat. V čem jej naopak loupežníci vychovali skvěle byl boj s mečem, střelba z kuše, nebo vrhání nožů. Všechny tyto dovednosti související s ubližováním mu šly skvěle, a navíc jakoby snad uměl ovlivňovat mysl druhých. Ale ne, to se asi každému jen zdálo.

Jednoho dne však Svět mrtvých potkalo nevídané neštěstí. Banda loupežníků zrovna převážela ukořistěnou tajemnou truhlu do svého skalnatého doupěte, do hlubokých jeskyň. Truhlici nikdo zatím nesměl otevřít, neboť obsah prý mohl být nebezpečný. Bylo však jisté, že náklad bude velmi cenný. Truhlici totiž dopravovala eskorta Tol-Erebských strážců. Svět mrtvých si ten den ale ukousl moc velké sousto. Pro mágy z Tol-Erebu byl náklad příliš cenný na to, aby jej nechali loupežníkům.

Na loupežníky se během přestávky ve skalách slétlo hejno havranů. Havrani si posedali na kameny okolo loupežníků. A než by loupežníci řekli švec, havrani se proměnili ve vysoké

zachmuřené muže v talárech a ve velkých čepicích a s holemi v rukách. Ačkoliv se loupežníci bránili, byli to dobří bojovníci, proti čarodějům neměli žádnou šanci. Jen jeden jediný loupežník tu krutou porážku přežil. Když čarodějové z Tol-Ereb přiletěli, byl zrovna na horských borůvkách mimo tábor. Samozřejmě to byl náš mladý zbojník Ezor. S hrůzou pozoroval řádění čarodějů. Když strašlivá podívaná skončila, mágové přišli blíže k truhle s tajemným obsahem. Pán čarodějů pomalu otevřel truhlu. Ostatní kouzelníci stáli v kruhu okolo truhly a mumlali jakási zaříkadla. Z truhly vytryskla záře a pán mágů zvedl nad hlavu obří úlomek krystalu. Vypadalo to, že mágové byli spokojeni s tím co našli. Krystal vrátili do truhly, truhlu zavřeli. Vzduch se zavlnil a čarodějové se rozplynuli v točící se spirále s mohutnou ránou.

Tak se Drathaar ocitnul na světě dočista sám. S touhou po pomstě na čarodějích. A zároveň s nutkáním zjistit, co mohl být zač ten mocný krystal, který stál jeho druhý život. Ezor u Tal ku ded se ocitl na nikde nekončící stezce nevěda, co vlastně hledá, kam by měl jít. A kdo by mu mohl pomoci. Ale to už je jiný příběh.